

1.
1.
2.
3.
4.
5.

8087.

1792, 5.

7

PROCANCELLARIUS
 D. AUG. FRIDER. SIGISMUNDUS
 GREEN

SUPREMAE CURIAE PROVINCIALIS ET COLLEGII
 IURIS CONSULTORUM LIPS. ASSESSOR EIUSDEMQUE
 CIVITATIS SENATOR ATQUE SYNDICUS

SUMMOS IN UTROQUE IURE HONORES

V I R O

PRAECLARISSIMO ET DOCTISSIMO

M. IOANNI FRIDERICO HERMANNO

DIE XVI. AUGUSTI ANNI MDCCCLXXXII

SOLEMNITER TRIBUENDOS

INDICIT.

DISSERITUR

De transmissione hereditatis delatae non aditae.

PROVINCIALIUM
D. AUG. FRIDER. SIGISMUNDUS
CANCELLARIUS
SUPREMAE CURIAE PROVINCIALIUM ET CANCELLARIUS
IURIS CONSULTORUM LIT. ABBATIS EISENHUTEN
CIVILIS SECTIOE ALIUM SYNDICUS
SUMMUS IN IURIS HONORIS

V I R O

FRACISSIMO ET DOCTISSIMO
M. IOANNI FRIDERICO HERMANNO
DIE XVI AUGUSTI ANNI MDCCCXXXII
SOLEMNITER TRIBUENDOS
IUSCIT.

DISSEPTOR
Das Original ist bei Herrn Hofrat nach erhalten

Cum nobis animus sit, de transmissione hereditatis non aditae in heredis heredem quaedam differendi, e re esse videtur, ut tam Romani, quam Patrii iuris praecepta, ad instar oppositorum, quae iuxta se posita magis illucescant, tradamus, iisdemque iuris, quo nunc utimur, capita et limitationes iungamus.

I. PRAECEPTA IURIS ROMANI.

Et IURE quidem ROMANO hereditatis aditio summae necessitatis erat. Quamvis enim Imperatores THEODOSIUS ARCAD. et HONORIUS ¹⁾ cretionum scrupulosam solemnitatem penitus amputaverunt, hoc ipso tamen aditionem hereditatis non remiserunt, quae non solemnitatis causa, sed ex indole Iuris Romani, est introducta. Heres enim, dum adit hereditatem, duplici modo se obligat, partim creditoribus, quibus, dum personam defuncti refert, ad expungendum eius aes alienum, licet vires hereditatis excedens, obstringitur, nisi beneficio inventarii sit usus, partim quasi ex contractu, quo legatariis et fideicommissariis ad praestanda legata et fideicommissa tenetur. Distinguunt itaque leges civiles inter hereditatis delationem, *den Anfall*, et aditionem, *den Antritt*, negantes, heredem, nisi verbis, aut factis, voluntatem adeundi declaraverit, hereditatem acquisivisse; et Imp. IUSTINIANUS ²⁾ verbis: *Hereditatem, nisi fuerit adita, transmitti, nec veteres permittebant, nec nos patimur*, firmat regulam, quae valet, quibusdam

1) l. 17. C. de iure deliber.

2) l. un. C. de caduc. toll. §. 5.

busdam modo exceptis casibus. Transmittitur enim interdum hereditas, vel plane non delata, vel delata quidem, sed non adita. Illud locum habet in descendantibus, et iure civili in liberis fratrum et sororum, quibus portio hereditatis, praemortuis ante defunctum parentibus, debita, iure repraesentationis defertur, de qua specie egit HELLFELD ³⁾. Nobis autem de altero casu sermo est, quo heres, qui post defunctum diem obiit supremum, ius adeundi, quo non usus est, in heredes transmittit. Et

*Primo veniunt SUI HEREDES, quibus aditio non est necessaria, quia statim ipso iure heredes existunt ⁴⁾, qui itaque hereditatem, ab iis, in quorum potestate fuerunt, sive ab intestato sive ex testamento, delatam, et ignorantes, acquirunt, et in quosvis heredes transmittunt ⁵⁾. EMANCIPATIS vero hoc ius non competit. Obstat quidem videtur huic sententiae ius novissimum. Sanxit enim **JUSTINIANUS** ⁶⁾, ut emancipati, filii et filiae, non solum in paternis bonis, ad suorum similitudinem succedant; sed etiam in fratrum et sororum suarum successione, sive omnes sui, sive omnes emancipati sint, sive mixti, aequo iure invicem sibi succedant, et disponit: ⁷⁾ in successione descendantium nullam introducendam esse differentiam, sive suae potestatis, sive sub potestate sint constituti. Sed hae constitutiones solummodo de iure succedendi, sive de hereditatis delatione, agunt, cuius intuitu Imperator distinctionem inter suos et emancipatos sustulit; itaque tanquam leges, ius pristinum abrogantes, latius, quam earum sensus permittit, haud sunt interpretandae, nec ad modum acquirendi*

3) in Diss. de transmissione iuris succedendi antecessoris morte non delati, in Eius Opusc. XIX.

4) l. 14. D. de suis et legit. her.

5) §. 3. I. de hereditatibus, quae ab int. defer. l. 1. §. 7. D. Si quis

omissa causa. l. 9. §. 1. de reb. dub. l. 9. de iure fisci. l. 3. C. de iure delib.

6) l. 15. §. 1. C. de legit. hered.

7) Nov. CXVIII. C. 1.

rendi, sive ad hereditatis aditionem, de qua illis plane sermo non est, trahendae *).

Deinde DESCENDENTIBUS omnibus Impp. THEODOSIUS et VALENTINIANUS⁹⁾ id beneficium concesserunt, ut, a patre, vel matre, avo, vel avia, proavo, vel proavia, scripti heredes, sive se noverint scriptos heredes, sive ignoraverint, in liberos suos, cuiuscunque sint sexus vel gradus, derelictam sibi hereditariam portionem transmittere, memorataeque personae eam tanquam debitam vindicare possint, quod etiam super legatis seu fideicommissis, a patre, vel a matre, avo, vel avia, proavo, vel proavia, derelictis, locum habeat. Hoc ius igitur descendentibus cuiuscunque sexus aut gradus, habita solum ratione sanguinis, datum, nec EMANCIPATIS est denegandum. Differt autem a iure Suorum in eo, quod Sui hereditatem non aditam in quosvis heredes, reliqui Descendentes vero in liberos tantum cuiuscunque gradus, transmittant. Et licet haec constitutio, cum de liberis heredibus scriptis loquatur, primo intuitu ad successionem ab intestato non videatur trahenda¹⁰⁾, rationes tamen, quibus Impp. utuntur, sunt generales, summaque nituntur aequitate, ut summam descendentibus ab intestato heredibus, qui maiori favore gaudent, iniuriam inferre nobis videremur, nisi et ipsis hoc ius vindicaremus. Asserunt enim Impp.: Perindignum esse, fortuitas ob causas, vel casus humanos, nepotes, aut neptes, pronepotes, aut proneptes, avita, vel proavita, successionem fraudari, aliove adversus avitum, vel proavitum, desiderium, vel institutum, insperato legati modo,

8) GEORG LUDOV. BOEHMER in Diss. de discrimine suorum et emancipatorum in successione intestati iure novo sublato. Goetting. 1766. KOCH de successione ab intestato. Sect. I. §. 6.

9) l. un. C. de his, qui ante apert. tab. hereditatem transmittunt.

10) PEREZ ad Cod. d. Tit. n. 9.

modo, vel hereditatis, gaudere; et: habeant potius solatium tristitiae suae, quibus est merito consulendum. Itaque non dubitamus, hanc Theodosianam transmissionem et in successione ab intestato admittere¹¹⁾.

Tertio ex constitutione IUSTINIANI¹²⁾ QUILIBET HERES, sive agnatus sive extraneus, vel ex testamento, vel ab intestato vocatus, si SCIENS hereditatem sibi esse delatam, deliberatione minime petita, intra annale tempus decesserit, IUS DELIBERANDI et reliquum anni tempus pro adeunda hereditate suis successoribus relinquat. Ex qua lege constat, hoc spatium deliberandi annale currere a tempore scientiae, quod et ex aliis eius verbis: Si enim ipse, POSTQUAM EI COGNITUM SIT, heredem eum vocatum fuisse, annali tempore translapsa, nihil fecerit, is cum successione sua huiusmodi beneficio excludatur, patet. Deinde inferitur, scientem solum, non vero et eum, qui ignoravit, hereditatem sibi esse delatam, ius deliberandi in successores suos transmittere; quod posterius quidem BERGER¹³⁾ in dubium vocat, simul vero, contrariam esse communem sententiam, testatur.

Denique per RESTITUTIONEM IN INTEGRUM succurritur heredibus eius, qui, iusta causa impeditus, ante aditionem delatae hereditatis decessit. Divus enim ANTONINUS rescriptit: et si nihil facile mutandum est in solemnibus; tamen, ubi aequitas poscit, subveniendum est¹⁴⁾. Quae sanctio ad eum casum producitur, ubi heres

II) STRYCK de success. ab intest. Diff. I. C. 2. §. 3. 4. 21. 27. MENCKEN Pand. de success. iur. noviss. §. 4. BERGER Occ. Iur. L. II. T. 4. th. 49. ID. Diff. de transmissione hereditatis §. 21. in Eiusd. Diff. select. XVII. p. 479.

HELLFELD cit. Diff. Cap. 2. §. 23.

12) l. 19. C. de iure deliber.

13) in Res. LL. obf. L. 29. T. 2.

14) l. 7. pr. D. de in integrum restitut.

heres absens ante vita decesserat, quam heredem se institutum cognosce-
ret, cuius heredes ex persona defuncti restitutionem in integrum implo-
rabant¹⁵⁾. Nec obstat, quod in dictis legibus reipublicae causa
absentes occurrant, cum regula ista aequitatis sit generalis, et ab
ipso Antonino in alio quoque casu adhibita¹⁶⁾. Hinc et Scabinatus
Lips. et Collegium nostrum iam olim, ubi heres, ante publicatio-
nem testamenti mortuus, et ita institutionis ignarus, vel alia
iusta causa impeditus, non adiit hereditatem, eius successores re-
stituendos esse censuerunt¹⁷⁾.

INFANTES, septem annis minores, sunt sui heredes patris
vel avi paterni, in cuius potestate fuerunt; itaque hereditatem
illorum, ignorantes acquirunt, et sine aditione in quoslibet trans-
mittunt heredes. Quod et de postumis verum. Quum itaque
pater praegnanter uxore est mortuus, hereditas eius ad infantem,
si vel momentum post nativitatem vixit, et per eum decedentem
ad matrem, vel alios heredes infanti proximos, devolvitur¹⁸⁾.
Aliter Iure Rom. se res habet, si *infanti materna, vel alia hereditas*,
sit delata, et infans decesserit; tunc enim ascendentes lineae pa-
ternae acquirunt hereditatem, siue eam infantis nomine adierint,
siue non, et si quacunq; causa infans sui iuris inveniatur. Tutor
quoque eius nomine adire potest hereditatem. *Sin vero vel non sit*
tutor, vel, cum sit, ea facere neglexerit: tunc, eodem infante in ea
aetate defuncto, omnes hereditates, (matris, vel alius personae ex-
traneae) ad eum devolutae, et non agnitae, ita intelliguntur, quasi

a 3

ab

15) l. 36. pr. l. 30. pr. D. de
acquir. vel omit. hered.

16) l. 52. pr. eod.

17) CARPZ. P. III. C. 14. def. 24.
MENCKEN Pand. Lib. 29. T. 2. §. 6.

18) CARPZ. P. III. C. 17. d.
17. 18. 19. WALCH de infante
herede, in ETUS opusc. Sect. II.
Exerc. II. §. 14.

ab initio non essent ad eum delatae, et eo modo ad illas personas perveniant, quae vocabantur, si minime hereditas infanti fuisset delata. Haec constituerunt Imp. THEODOSIUS et VALENTINIANUS¹⁹⁾.

PUPILLUS, infantia maior, cui nescienti tutor non poterat acquirere hereditatem²⁰⁾, Iure Rom. ipse, cum tutoris, quem habet, auctoritate, vel patris consensu, aut tutore destitutus, cum decreto magistratus, adire poterat²¹⁾. MINOR nec consensu indigebat²²⁾. Ad neutrum vero eorum dura ista legis dispositio, quae de infante solum agit, mihi spectare videtur. Ipsi enim contra neglectam additionem restitutio in integrum competit. Non solum autem minorum, verum et omnium, qui ipsi potuerunt restitui, SUCCESSORES, in integrum restitui possunt, etsi sint ipsi maiores²³⁾. Ita si successor est maior, currit quadriennium a tempore aditae ab ipso hereditatis, vel agnitae bonorum possessionis; si minor succedit minori, quadriennium, ex quo succedens maior factus est, currit; si maiori succedit, tantum tempus, quantum defuncto fuit residuum, ipsi ad restitutionem conceditur, hoc tamen minori non currit, nisi ex eo tempore, quo maior factus est²⁴⁾. Nullus igitur dubito, heredibus pupillorum, vel minorum, ius asserere, impetrandi restitutionem in integrum contra neglectam ab eorum defunctis additionem hereditatis.

Valde durior est conditio FURIOSI, cuius quidem curator per intervalla, quae perfectissima sunt, nihil agit, sed ipse, dum sapit, et hereditatem adire, et omnia alia facere potest, quae sanis hominibus competunt²⁵⁾; et dubium non est, quin, si vel momentum

19) l. 18. C. de iure delib.

20) l. 5. C. eod.

21) d. l. 18. §. ult.

22) l. 3. C. d. in int. rest.

min.

23) l. 6. D. d. in int. rest. l. 18.

§. 5. d. min.

24) l. 19. D. d. min. l. 5. C. d.

temp. in int. rest.

25) l. 6. C. de Cur. furiosi,

plene

plene respūerit, ipsique delatam esse hereditatem cognoverit, et intra annum deliberandi decesserit, reliquum anni tempus successoribus suis relinquat. Neque minus PERPETUO FURIOSO, cui ob eandem rationem MENTECAPTUS equiparatur, IUSTINIANUS²⁶⁾ id concessit, ut, licet sui iuris sit, nihilominus in paterna quidem hereditate, quae quasi debita ad posteritatem suam devolvitur, iure veterum suus heres existat suis parentibus; et²⁷⁾ Curatori eius licentiam dedit, imo magis necessitatem imposuit, adeundae hereditatis, quae ex alia quacunque causa ad furiosum perveniat, si utilem ei successionem existimaverit. Sed his addidit sanctionem, qua furioso ius transmittendi hereditatem, a curatore aditam, negavit; disposuit enim²⁸⁾, ut si in furore diem suum finierit, vel ad suam sanitatem perveniens eam (hereditatem) repudierit: si quidem successio est, ad eos referatur, volentes tamen, id est, vel ad substitutum, vel ab intestato heredes, vel ad avarium: eo scilicet observando, ut hi veniant ad successionem, qui mortis tempore furiosus propinquiores existant ei, ad cuius bona vocabantur, si non in medio esset furiosus; legatis autem protul dubio et fideicommissis, caeterisque acquisitionibus furioso acquirendis, et substantiae aggregandis. Ex his autem deducimus: I. Patris tantum, avi, et proavi paterni, in quibus iura suorum locum habent, hereditas furioso acquiritur, et in quosvis heredes sine aditione transmittitur. II. Huic opponit Impaliam quamcunque hereditatem, furioso delatam, ergo et matrem, et reliquorum ascendentium, quippe et matri succedentes liberi sunt heredes extranei²⁹⁾. III. Neque transmissio Theodosiana ex iure sanguinis in furioso locum habet, cum IUSTINIA-

26) I. 7. C. de curatore fur.
§. 2.

27) d. l. §. 3.

28) §. 8. d. l.

29) §. 3. I. de heredum qual.

NUS hac constitutione deroget isti legi priori. IV. Nec obstat l. II. de suis et legit. her., ad quam provocat HUBER³⁰⁾, partim quia et haec constitutio THEODOSII ET VALENTINIANI solum de hereditatis delatione, quae ipso iure, (civili, non iure praetorio) fit, non autem de acquisitione, agit, partim, quia et huic l. II. recentior lex nostra derogaret. V. Neque furiosi spatium deliberandi, quod notitiam delatae hereditatis requirit, in successores suos transmittunt. VI. Nec eorum heredibus per restitutionem in integrum contra claram legis nostrae dispositionem succurri potest. VII. Igitur aditio hereditatis, a curatore suscepta, furiosi heredibus non prodest, nisi per aliquod tempus ad sanitatem pervenerit; hoc enim casu, si non repudierit, aditionem probasse censetur. VIII. Quum perpetuo furiosus diem subiit supremum, hereditas quidem ad eos devolvitur, qui tempore mortis furiosi propinquiorens ei sunt, ad cuius bona vocati fuissent, si non in medio esset furiosus. Sed hi succedunt ex nunc; ita, ut fructus interea percepti furioso sint acquisiti. Denique IX. hereditas ascendentium, mortuo dein furioso, nihilominus transmittitur in eius descendentes, qui tempore delationis iam fuerunt geniti, non quidem, ut supra ad III. monuimus, beneficio Theodosii, sed iure repraesentationis, quo et ipsi statim successissent, nisi in medio fuisset furiosus.

Hanc materiam egregie illustrat sententia, ab illustri Suerinensi Regimine anno huius saeculi LXXXI. lata. Cum enim eques Megapolitanns de HAHN sine prole esset mortuus, relicta sorore, eiusque filio de GEUSAU, utrisque mentecaptis, quorum illa post aliquot menses, et brevi post eius quoque filius, e vita discesserant: negavit Regimen Suer., opimam Hahnii hereditatem ad

30) in Prael. ad Inst. Tit. de heredum qual. §. 13.

ad Geufauii successores esse devolutam, nisi probarent, sororem de Geufau post fratris Hahnii obitum, et filium de Geufau mortua matre, dilucida intervalla habuisse, et sic in facultate deliberandi et transmittendi constitutos fuisse. Quam sententiam FR. CHR. IONATHAN FISCHER libello suo: *Vom erbshastlichen Verwendungs-Rechte ohne Besitz-Ergreifung* p. 140. sqq. adiecit. Sed haec de Iure Romano.

II. PLACITA IURIS GERMANICI.

IURE GERMANICO plane aliter se res habet. *Bona enim immobilia* si respicis, ea non irrevocabili dominio ad possessorem spectabant, sed primo acquirenti pro se et posteris erant concessa, ita, ut his statim a nativitate ius quasi condominium in bonis ab ascendente profectis competeret, eaque sine eorum consensu, *ohne der Erben Laub*, nec alienari, nec obligari possent³¹⁾. Itaque secundum naturam bonorum, quae restitutioni subsunt, non tam hereditario quam potius dominii et ex eo profluentis devolutionis et recadentiae iure in successorem transibant³²⁾. Liberior *de bonis mobilibus* competebat disponendi facultas. Onerabantur enim aere alieno defuncti, ad cuius solutionem in regula heredes mobilium solummodo erant obstricti³³⁾. Et haec quidem obligatio ad expun-

31) IUS PROV. SAX. Lib. I. tenverwandten in Teutschland, 3. art. 52. HEINECC. El. Iur. Germ. Hauptst. I. Abschn. §. 12. T. I. Lib. II. §. 162, 300.

32) FISCHER Geschichte der teutschen Erbfolge, 3. Hauptstück. IDEM Erbfolgsgechichte der Sei- 33) FISCHER Geschichte der teutschen Erbfolge, II. Hauptst. 3. Abschn. 4. Absatz, p. 288. sqq.

expungendum aes alienum a quibusdam gentibus heredi imposita erat, nullo habito respectu ad quantitatem bonorum, an sufficienter, nec ne, adeo, *ut si quis, quantum unus solidus valet, in hereditatem acceperit, vel weregeldus eius, si interfectus fuisset, legitime obveniret, omne debitum per ipsum solvi iudicetur, et omne factum eius idoneare studeat, aut culpam incurrat*³⁴⁾. E contrario WISIGOTHI³⁵⁾ heredes ultra vires hereditatis non obligabant. Quae benignior sententia et fundata est IURE PROV. SAX. Lib. I. Art. 6.: *Wer das Erbe nimmt, der soll zu Rechte die Schuld gelten, als ferne das Erbe währet mit der fahrenden Haab.* Sed in universis legibus Germanorum intuitu legitimae et pactitiae successione, iis usitatae, ne vestigium quidem invenitur regulae iuris Romani, quod hereditas non nisi per aditionem in heredes transeat. Illi potius contraria est iuris Patrii dispositio, qua non solum ius hereditarium, sed et eius possessio, ipso iure, sine apprehensione in heredes, ergo et in eorum successores, transibat; quod non solum notissima illa Paroemia: *Le mort saisit le vif, der Todte erbt (beerbt) den Lebenden*, satis ostendit, sed et confirmatur IUR. PROV. SAX. L. III. Art. 81. *Was man einem Mann oder Weibe giebt, das sollen sie drey Tage besitzen. Was sie aber mit Klage erfordern, oder auf sie geerbt ist, das dürfen sie nicht besitzen.* Cuius rei hanc rationem reddit GLOSSA: *Kommt einer also in eines Dinges Besizung, ob ihm erb anfürbt. Dies gut hat er alberit in seinem gewehren, und besitzt es.*

34) LEX RIPUAR. Tit. 67. §. 1. apud GEORGISCH. Corp. Iur. Germ. antiqui p. 177. LEX BURGUNDIONUM, T. 65. §. 2. Cum quibus convenire videtur IUS ALEMANNICUM Cap. 260. in SENCKEN-

BERGII Corp. Iur. Germ. T. II. p. 311. verbis: *Wer Erbguib nimmt, der soll zu Rechd die Schulden gelten, die man weiß.*

35) L. 7. Tit. 5. ap. GEORGISCH. p. 2068.

es. Hinc in eo conveniunt Dd., iure Germ. non opus esse aditione hereditatis ad effectum transmissionis, idque in allodio et feudo, nec minus in infantibus, et furiosis, locum habere 36). Illam tamen doctrinam ad successionem testamentariam non esse trahendam constat, cum haec, e Iure Rom. proficiens, ex eius principiis sit diiudicanda 37).

III. DE IURE, QUO IN SAXONIA ELECT, UTIMUR.

Ad IUS HODIERNUM quod attinet, iam olim COLER 38), RICHTER 39), CARPZOV 40) simplicitatem iuris Patrii praeferendam esse duxerunt legum Rom. subtilitati. Sed in SAXONIA ELECTORALI in hac materia sequimur Ius Civile, et possessionem hereditatis sine apprehensione acquiri 41), ac hereditatem in casibus non exceptis sine aditione transmitti negamus 42). Causam illustrat

b 2 species

36) TIRAQUEL Tr. Le Mort fait le vis, in Eius oper. Tom. III. PEREZ. ad Cod. L. VI. Tit. 33. n. II. HERTIUS Lib. I. Paroem. 79. in Eius opusc. Vol. I. Tom. III. p. 531. SCHILTER. Exerc. XV. §. II. fqq. HEINECC. El. Iur. Germ. L. II. §. 296. fqq. DAN. TERSZIENSKY Spec. Iur. Germ. de aditione hereditatis, §. 9. p. 24. WALCH De infante herede, §. 12. fqq. in Eius opusc. T. II. p. 147. fqq. FISCHER Vom erbshafftlichen Verwendungs-Recht ohne Besitz. Ergreifung, §. 13. fqq.

37) SCHILTER Exerc. XV. §. 16.
38) P. I. Dec. 68. n. 12.
39) Dec. 67.
40) Decif. 225. n. 21.
41) BERGER Elef. Proc. Poffeff. th. 29. ID. Oec. Iur. L. II. T. VI. th. 4. n. I.
42) BERGER Oec. Iur. L. II. Tit. IV. th. 49. MENCKEN Pand. Lib. XXIX. Tit. II. §. 2. fqq. LEYSER Sp. 369. Med. 8.

species a BERGERO ⁴³⁾ proposita, qua Scabinatus Lipf., Icti Viteberg. et denique Summus Provocationum Senatus iudicarunt, hereditatem nepotis, ab avo non aditam, in huius, elapso deliberandi anno mortui, heredes minime transmitti. In infante tamen aditionem non requirunt SANDE ⁴⁴⁾, HUBER ⁴⁵⁾, CARPZOV ⁴⁶⁾, WALCH ⁴⁷⁾. Et sublata omni distinctione inter Pupillos et Minores, Tutores et Curatores, Tutor solus eorum nomine adit hereditatem iis delatam ⁴⁸⁾.

IV. LIMITATIONES.

Cavendum autem est, ne regula iuris civilis: *Hereditatem non aditam in casibus non exceptis non transferri*, nimis extendatur. Supponit enim casum, ubi quis titulo heredis ad successionem vocatur. Itaque locum non habet

I. IN LEGATIS ET FIDEICOMMISSIS ⁴⁹⁾. *Si enim post diem legati cedentem legatarius decesserit, ad heredem suum transfert legatum*, ait ULPIANUS ⁵⁰⁾. Iam vero dies legatorum vel fideicommissorum, quae pure vel in diem certum sunt relicta, statim a morte testatoris, inconditionatis autem existente conditione, cedit ⁵¹⁾. Itaque nec legatarius, nec fideicommissarius, opus habet agnitione ad

43) in Supplem. ad El. Discept. For. P. I. T. 29. n. 8. p. 381.

44) L. 4. T. §. def. 9.

45) Prael. ad Inst. L. 2. T. 19. §. 11. 12.

46) P. III. C. 14. d. 23. n. 9. Id. P. III. C. 17. d. 18. 19.

47) De infante herede, §. 14. in Opusc. T. II. p. 149.

48) Allg. Vormundsch. Ord. vom 10. Oct. 1782. Cap. III. et XIV.

49) CARPZ. P. III. C. 14. d. 23.

50) l. 5. pr. D. Quando dies legat. vel fideic. cedat.

51) d. l. §. 1. sqq. l. un. §. 2. et 5. C. de caduc. toll.

ad transmissionem iuris in heredes, modo post diem cedentem fit mortuus. MENCKEN⁵²⁾ quidem hoc solum ad descendentes restringit, et denegat ascendentibus aliisque, quia *lex un. C. de his, qui ante apert. tab.* supra laudata, hoc solis descendentibus praecipuum largiatur. Sed respicit ista constitutio THEODOSII et VALENTINIANI in *d. l. un.* ad illam partem legis Papiae, quae Caducaria vocabatur, et ad S^Cta ei supplendae facta, quibus sancitum: *ut si ex parte heres scriptus, vel legatarius, ante apertas tabulas decesserit*, in caducum caderent iis relicta. Qua quidem Lege ius antiquum, quo legata statim a morte testatoris peti poterant, quodque Iustinianus Digestis inferi curavit, hac in parte erat mutatum⁵³⁾. Cum ergo temporibus THEODOSII et VALENTINIANI hereditum, nihil acquireretur, Imp^p. illis prospicientes, necesse habuerunt, ut in *d. l. ult.* legatorum et fideicommissorum mentionem facerent. Qua tamen legis dispositione hodie non amplius indigemus, postquam IUSTINIANUS⁵⁴⁾, sublata lege caducaria, intuitu omnium legatorum et fideicommissorum ius antiquum restituit, imo eadem in supra citata *l. 7. § 8. C. de Cur. furiosi* et furiosi hereditibus reservavit.

II. MORTIS CAUSA DONATIONES eodem modo, ac legata, transeunt in heredes, *cum per omnia fere legatis commutentur*, et ideo ignorant factae valeant citra acceptandi necessitatem⁵⁵⁾; po-

b 3

tiffi-

52) ad Pand. L. 29. T. 2. §. 6. Lib. IV. Reliquat. 36. in MEERMANNI Thesaur. T. V. p. 508.
 53) ULPIANI Fragm. Tit. 17. ibique CUIAC. et SCHULTING. in 54) l. un. C. de caduc. toll. §. 25.
 Iurispr. Anteiust. p. 615. RAMOS 55) CARPZ. P. III. C. I. d. 35.
 del MANZANO ad L. Iul. et Pap. MENCKEN Lib. 39. T. 6. §. 4.

tissimum autem, quia solis heredibus adeundi obligatio est imposta⁵⁶⁾.

III. Neque minus LEGITIMA non agnita in heredes transmittitur⁵⁷⁾. Non enim voluntate defuncti, sed quasi debitum, legis beneficio, defertur. Hinc et quarta Divi Pii non agnita heredibus arrogati impuberis cedit⁵⁸⁾. Imo legitima iure legati, vel fideicommissi, vel per donationem mortis causa et inter vivos, vel aliis modis, relinqui poterat⁵⁹⁾. Et quamvis IUSTINIANUS⁶⁰⁾ hoc mutavit, atque legitimam tantum institutionis titulo dare passus est; haec tamen dispositio, in favorem proximorum heredum introducta, in eorum odium detorqueri nequit, cum et ipsi, legitimam capientes, nec iure civili, ut alii heredes, ultra vires eius teneantur⁶¹⁾. Ipsi quoque furiosis Imperator in quasi pupillari substitutione legitimam relinqui⁶²⁾, et hanc constitutionem in durissima illa l. 8. §. I. C. de curatore furiosi, in suo robore permanere voluit. Nec obstat, quod querela inofficiosi testamenti non praeparata haud transeat in heredes. Si enim legitima portio, vel integra, vel ex parte tantummodo, est relicta, locus datur hereditatis petitioni, fam. herc. iudicio, actioni ex testamento, et suppletoriae⁶³⁾. Si autem non titulo honorabili data, Iure Sax. Elect. testamentum quoad heredis institutionem est nullum

56) CARPZ. P. III. C. 14. d. 28.

57) GAIL. L. II. obs. 120. n. 17. obs. 131. n. 12. 13. CARPZ. P. III. C. 14. d. 25. n. 4.

58) l. 22. pr. D. de adopt.

59) §. 6. I. de inoff. test. ibique A COSTA.

60) Nov. 115. C. 3. 4. 5.

61) VOET ad Pand. L. V. T. 2. §. 44. 66.

62) l. 9. C. de impub. et al. subst.

63) MENCKEN Pand. L. V. T. 2. §. 22. 23. VOET d. Tit. §. 67. 68.

lum⁶⁴⁾, et querela nullitatis locum habet. Hae actiones autem transeunt in heredes. Pariter

IV. RES UTENSILES, et EXPEDITORIAE, *Gerade und Heergeräthe*, quae titulo plane singulari veniunt, et

V. SUCCESSIO MARITI IN MOBILIA, quae ex solo iure Germ. proficiscitur, et ad subtilitates iuris Romani reduci nequit, ad effectum transmissionis agnitione non indigent⁶⁵⁾.

VI. Idem de PORTIONE STATUTARIA ET IURE OPTIONIS VIDUAE competente dicendum videtur⁶⁶⁾. Sive enim illam a communione bonorum inter coniuges deducas, sive cum PESTELIO⁶⁷⁾ pro legitimo surrogato dotis, quam antiquis temporibus mariti uxoribus constituiebant, accipias, utroque casu erit successio tantum iuris Germanici. Porro res ipsa loquitur,

VII. in SUCCESSIONE PACTITIA agnitionem plane locum non habere, cum utriusque paciscentium consensus iam ab initio sit interpositus. Itaque et ex PACTIS DOTALIBUS, quae, tanquam successoria, minime a iure Romano, sed a moribus solummodo Germanorum sunt repetenda⁶⁸⁾, successionem statim a morte coniugis sine ulteriori mentis declaratione acquiri mihi persuasum est, licet in vim ultimae voluntatis sint inita; quia et hac forma

64) Conf. El. g. P. III.

65) CARPZ. P. III. C. 14. d. 25.
n. 5. 6. d. 26. 27.

66) BERGER *Oec. Iur. L. II.*
T. 4. th. 45. n. 7.

67) in tr. de success. inter con-
iuges ab intestato, C. I. §. 28.

68) WALCH *De renunc. port.*
statut. tacita, in *Opusc. T. II. p. 232.*

forma natura pacti, quod simul pro heredibus iniiri solet, non penitus sublata videtur.

IX. Nec in SUCCESSIONE FEUDALI aditionem requiri, sed eam delatam statim transmitti, partim ex eius natura, (est enim mere pactitia, et non nisi antiquae Germanorum successionis species,) partim ex legibus⁶⁹⁾ patet. Denique

IX. ad SUCCESSIONEM IN BONA ABSENTIUM quod attinet, quam doctrinam ILLUSTRIS SCHOTT⁷⁰⁾ uberrime exposuit, per Rescriptum Electorale d. 16. Jun. 1790. ad Dicastria emissum, est dispositum: *dass der Erbanfall von dem Tage an, da die zwanzigjährige Frist von der Zeit der zuletzt (von dem Abwesenden) ertheilten Nachricht abgelaufen, oder da der Abwesende das siebzigste Jahr seines Alters erfüllet, angenommen, und dessen Verlassenschaft denen zu der Zeit existirenden nächsten Erben, oder denen an ihre Stelle getretenen Erben, vererbet werde.* In hac igitur lege Summus Lator subtilitatis Iuris Rom., quod aditionem desiderat, plane rationem non habuit, sed omnino iussit, ut heredes tempore delatae hereditatis proximi, et, his interea mortuis, eorum successores, pro heredibus absentis declarentur. Qua aequissima decisione Ordo noster innixus, hereditatem absentis, quamvis non aditam, nihilominus proximi heredis successoribus tradendam esse iudicavit.

Sed

69) VETUS AUCTOR de benefic. C. I. §. 44. IUS FEUD. SAX. Art. 20. HELDFELD cit. diff. de transmiss. iur. succ. §. 34. in Opusc. p. 465. WALCH De infante herede, §. 13. p. 148.

70) in Diff. De citatione edictali in hereditatis absentium ob mortem praesumptam petitione Iure Sax. Elect. praescripta, Lips. 1791. et in Progr. de hac re scriptis.

Sed his praemissis iam indicenda sunt Solemnia inaugu-
ralia

VIRI PRAECLARISSIMI

M. IOANNIS FRIDERICI HERMANNI,

qui de vita sua haec refert:

Ego, Ioannes Fridericus Hermann, lucem adspexi in hac urbe die XXV. Ianuarii 1767. patre Georgio Friderico mercatore, matre Ioanna Sophia e gente Zickleria, quibus quidem parentibus nullo modo meliores meae amantiores nancisci me potuisse gratissimo animo profiteor. Religionis atque litterarum initiis ab Alberto priuatim imbutus, anno 1781. in disciplinam scholae Nicolaitanae veni, ubi Martini, Forbigerum, Asmannum et Beringerum nactus sum praeceptores, quorum omnium in me merita valde laudo, in primis vero Martini Rectoris et Forbigeri Conrectoris. Ciuibus academicis anno 1786. a Reizio, Rectore tum Magnifico, adscriptus, philosophiam colui ductu Caesaris, Platneri, Wielandi; in historiae studio Beckium, Wielandum et Wenckium, in mathematicis Gehlerum doctores habui. Quam vero potissimum ad iurisprudentiae studium animum adplicarem: scholas Sammeti, senis venerandi, Bieneri, Hauboldi, Iunghansii, Schottii, Einerti, Rauii, Arndtii et Rickteri adii, et, ut, qualem operam arti nobilissimae addiscendae adhibuerim, publice constaret,

c

mensē

menſe Octobri anni 1788. praefide Hauboldo defendi in Auditorio ICTorum diſputationem, DE CAUSSIſ, CUR IDEM ET TESTATO ET INTESTATO DECEDERE NON POSSIT. Paulo poſt quum pro prima obtinenda iuris laurea Illuſtris ICTorum Ordinis tentamini me ſtitiffem, honorifico elogio dimiſſus, omnino ac prae ceteris dignus iudicatus ſum, qui in Candidatorum utriuſque iuris numerum reciperem. Ad altiora progreſſurus, anno ſequenti ab Ampliſſimo Philoſophorum Ordine Magiſterii honores impetraui. Quos laetos rerum mearum ſucceſſus excepiit anno 1790 acerba matris mors, quam quemadmodum omnes boni lugent: ita ego potiſſimum temporis ſolatio aliquantum erectus, nunc doleo magis, quam ſentio, ex quo pater ſecundas nuptias contraxit cum Suſanna Eliſabetha e gente Richteria, cuius magnam in me amorem et maternae ſimillimam curam gratiſſimo animo ſemper celebrabo. Anno inſequenti examen, quod rigoroſum dici ſolet, ſubii, utque uſum rerum cum ipſa arte aliquando iungerem, Notarius publicus Caefareus ab Ampliſſimo Senatu Lipſienſi, Magnifico Wendlero tunc faſces conſulares tenente, creatus, iam ſummos in iure honores petere haud dubitauit. Quibus precibus meis ſi ab Illuſtri ICTorum Ordine locus fuerit relictuſ, nullum praetermittam pietatis officium, quo tanti beneficii memoriam coli a me poſſe intelligam.

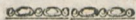
Annuit

Annuit Ordo noster his precibus, et dignissimo Candidato, qui in utroque examine veram, solidamque Iuris scientiam fatis superque demonstravit, summos in utroque Iure honores unanimes suffragio decrevit. Proximo igitur Mercurii die hora II pomeridiana L. III. C. *de iure deliberandi* interpretabitur, insequenti die Iovis autem, *d. XVI. Aug.* horis matutinis Dissertationem inauguralem: *De mortis causa donationum coniecturis ex mortis mentione capiendis*, inscriptam, sine praeside publice defendet.

Quo facto Vir Illustris et Excellentissimus, D. CHRISTIANUS GOTTFRIED HERMANN, Supremae Curiae Prov. Iudicii March. Infer. Lusatae, ac Collegii Ictorum Lips. Assessor, et Civitatis Senator atque Aedilis, fautor atque collega honoratissimus, cui Promotoris partes delegavimus, Doctoris dignitatem, iura, et privilegia, tam communia, quam Doctoribus Lipsiensibus propria, si solam spem; loci et suffragii in Ordine nostro obtinendi, exceperis, ipsi more solito tribuet.

Hanc igitur solemnitatem ut RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICUS, CELSISSIMI PRINCIPES, ILLUSTRISSIMI COMITES, PROCERES UTRIVSQUE REIPUBLICAE GRAVISSIMI, ET GENEROSISSIMI NOBILISSIMIQUE COMMILITONES, frequenti praesentia or-

xx

nare velint, omni, qua par est, observantia et humanitate ro-
gamus.

P. P. Dom. X. post Festum Trinitatis A. R. S.
MDCCLXXXII.

LIPSIÆ,
EX OFFICINA SAALBACHIA.

Leipzig, Diss. 1 1732

ULB Halle

3

005 358 981

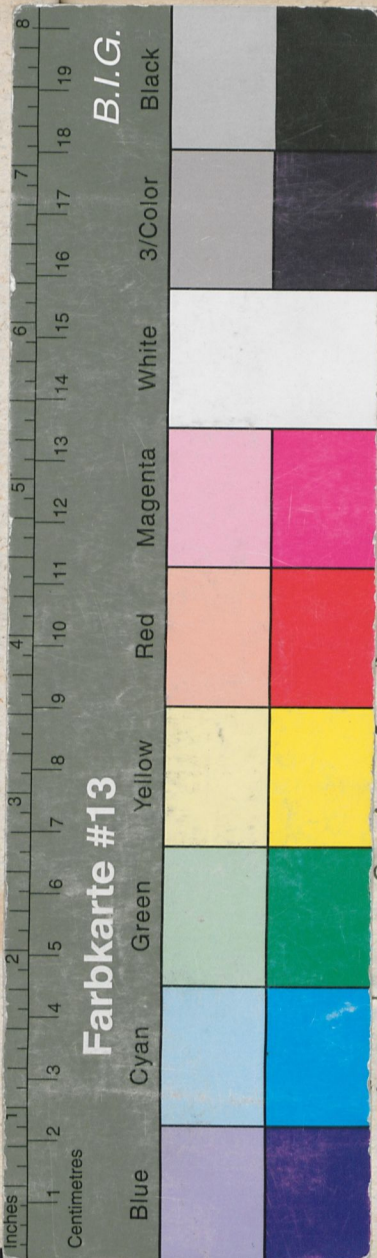

8087.

1792, 5.

7

OCANCELLARIUS
 FRIDER. SIGISMUNDUS
 GREEN

CURIAE PROVINCIALIS ET COLLEGII
 CULTORUM LIPS. ASSESSOR EIUSDEMQUE
 ATIS SENATOR ATQUE SYNDICUS

IN UTROQUE IURE HONORES

V I R O

AECLARISSIMO ET DOCTISSIMO

NI FRIDERICO HERMANNO

AUGUSTI ANNI MDCCCLXXXII

OLEMNITER TRIBUENDOS

INDICIT.

DISSERITUR

missione hereditatis delatae non aditae.

